

STEZICE

e-šolsko glasilo
OŠ Črna na Koroškem
2015/2016

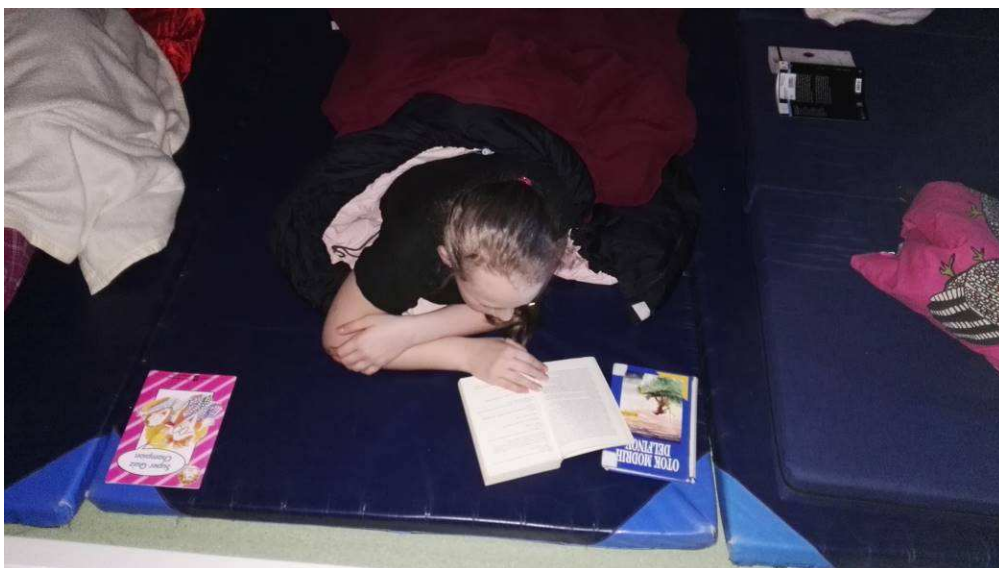

DOGODKI

BRALNA NOČ

Letos smo na naši šoli že tretjič organizirali bralno noč. Udeležile so se je učenke, ki so med šolskim letom obiskovale bralni krožek. Tako smo se učenke in dve učiteljici zbrale 18. 3. 2016 popoldne v šolski knjižnici, ki je za eno noč postala naš dom. Najprej smo si v Kulturnem domu v Črni na Koroškem ogledale gledališko predstavo Žene stavkajo in se ob njej pošteno nasmejale. Po povratku v šolo nas je čakala večerja, potem pa smo začele z resnim delom. Učenke so izdelale plakate, na katerih so predstavile našo gostjo ob zaključku Bralne značke, Anjo Štefan. Temu pa je sledilo dolgo branje v noč oziroma jutro. Naslednji dan smo se zaspane odpravile vsaka proti svojemu domu in še ena lepa bralna izkušnja je bila za nami.

Zaprisali Vesna Burjak in Tea Rotovnik

OD MUZEJA DO MUZEJA

Črnjanska pot od muzeja do muzeja poteka po vasi in njeni okolici, ki je znana po Plečnikovem spomeniku, posvečenemu vsem padlim Črnjanom v 1. in 2. svetovni vojni, po Najevski lipi, cerkvi sv. Ožbolta in mnogih drugih znamenitostih. Skozi štiri bogate muzeje lahko obiskovalce popelje lokalni vodič Alojz Repanšek.

Pot se prične pri rudarskem muzeju na prostem; ta predstavlja tradicijo in podobo rudarskega kraja, ki letos praznuje že 350 let. Tukaj si lahko ogledamo predmete, ki so jih rudarji uporabljali v preteklosti: lokomotivo, vagon za delavce in za rudo, orodje, akumulatorski vlak, ki so ga začeli uporabljati pred 80 leti, vodno črpalko in druge pripomočke. V Mežici pa se lahko s podobnim vagonom, kot ga vidimo tukaj, odpeljemo v Podzemlje Pece, turistični rudnik, ki je zaprt že od leta 2000.

Ogled muzejev v centru Črne nadaljujemo tako, da gremo mimo razstavljenega nagačenega medveda do stavbe, v kateri je bila nekoč pošta, in stopimo v Olimpijski muzej. Tukaj si lahko na enem mestu ogledamo športne dosežke krajanov, in sicer najboljših smučarjev. Iz Črne izvira kar sedem olimpijcev. V muzeju vidimo smuči, športne drese, obutev in medalje tekačice Nataše Lačen, obeh skakalcev Pudgarjev ter alpincev Mitja Kunca, Katjuše Pušnik, Aleša Gorze in zlate Tine Maze. Med eksponati je tudi bakla, ki je prižgala olimpijski ogenj v Sarajevu leta 1984. Vse razstavljene predmete so muzeju darovali olimpijci.

V pritličnih prostorih iste stavbe si potem ogledamo etnološko zbirko z 230 eksponati. Ti nam prikazujejo življenje v 19. stoletju in prvi polovici 20. stoletja v Črni in okolici. Pogledamo si različne predmete, ki so jih uporabljali takrat, na primer staro posodo, sokovnik, likalnice, že preko 100 let stara klarinet in fagot, mernike, cokle, pisalni stroj in podobno. Zgovorne so tudi številne fotografije. Mnogo predmetov je za muzej zbral Miro Prodnik.

Od tam se odpravimo proti turistično-informacijskemu centru v Topli. Podamo se proti naselju Šmelc in najprej prečkamo Prahov most, ki se boči nad reko Mežo. Vse do našega cilja hodimo po asfaltirani cesti, mimo travnikov in pašnikov, nad katerimi se razprostirajo smrekovi gozdovi. Na desnem bregu reke opazimo stadion nogometnega kluba Pece. Cesta nas ponese mimo Pongračičeve kmetije. Na križišču proti Bistri postojimo pred spomenikom, ki je posvečen padlim koroškim borcem v 2. svetovni vojni. Gremo naravnost mimo Logov, kjer je pozimi urejena tekaška proga, in Mihevove žage. Na naslednjem razcepu vodi ena pot v Heleno, kjer je še ena rudarska razstava, v Mitnek, kjer vsako zimo gradijo gradovi kralja Matjaža, in naprej na Peco, mi pa nadaljujemo levo skozi manjše naselje Šmelc, na začetku katerega nas ob cesti pozdravi znamenita Škrubijeva gostilna. Od tam je le še nekaj korakov do razpotja Koprivna –Topla, na katerem stoji lesena brunarica, ki je turistično-informacijski center. Okoli stavbe je prikazana kamninska sestava Črne in okolice, različni višinski pasovi rastlin, preberemo si lahko o tukaj živečih pticah in inovativno poslušamo njihove zvoke. Poigramo se lahko z geološko karto Črne in s simulatorjem premikanja tektonskih plošč. Če se povzpnejo po stopnicah v hišo, si lahko ogledamo zanimiv čebelarški muzej. Ta nas popelje skozi celotno zgodovino čebelarjenja na Slovenskem in predstavi pomembne čebelarje iz 18. stoletja. Celotna razstava je pedagoško zastavljena, saj del le-te predstavlja delo čebelarjev, drugi del pa pripomočke.

Od tega muzeja se lahko odpravimo naprej proti alpski dolini Koprivni in krajinskemu parku Topla. Če pa nas zanima še kak muzej, si lahko ogledamo spominsko sobo Ludvika Viternika pri sv. Magdaleni v Javorju in spominsko sobo Ivana Hojnika pri sv. Jakobu v Koprivni.

OCENA FILMA EVEREST

Film režiserja Baltasarja Karmakarja, ki je bil prvič predstavljen leta 2015, je dvourni film, posnet po resničnih dogodkih. Leta 1996 se je na tej gori zgodila huda nevihta, ki je povzročila, da je umrlo 21 ljudi, 5 pa jih je dobilo hude ozeblin. Vzrok teh smrti pa ni bilo le slabo vreme, pač pa tudi tekmovanje med skupinami in fizična nepripravljenost na razmere. Igralci J. Gyllenhall, J. Clark, J. Brolin, Keira Knightley in ostali so opravili čudovito delo in v filmu odlično odigrali srh vzbujajoče dogodke. Film je torej po vsebini močan, nabit s čustvi in zato pretresljiv. Dobri sta tudi tehnična izvedba in fotografija filma. Kraj dogajanja je Mt. Everest, in sicer njegovo vznožje in vrh. V uvodu so prikazani občutki in razmišljanja članov posadke. Glavna karakterja sta Rob, ki ima doma nosečo ženo, in Beck, katerega družino tudi spremljamo, dogajanje pa se potem stopnjuje do tragičnih izidov zaradi različnih vzrokov. Če bi film ocenil z desetstopenjsko lestvico, bi mu dal oceno 9,5. Za ogled bi ga priporočil otrokom nad 10 let in odraslim, ki radi gledajo pustolovske filme, saj je ves čas zelo napeto. Morda pa bodo gledalci, ki spremljajo le akcijske filme s srečnim koncem, nekoliko razočarani.

Učenci 9. a

STAREJŠI UČENCI SMO ZAŠČITNIKI MLAJŠIM

Letos smo na naši šoli začeli nov projekt, imenovan zaščitništvo. Osmošolci namreč skrbimo za prvošolce in jim tako poskušamo čim bolj olajšati prvo šolsko leto. Naše delo se je začelo že na prvi šolski dan, ko smo najmlajše pospremili v njihove učilnice. Potem smo skupaj posadili drevo pred šolo in imeli skupno uro telovadbe, kjer smo jih osmošolci vodili skozi preprost poligon. Skupaj smo se tudi našemili za pusta, bili smo veliki in majhni snežaki. Zelo smo uživali. Ker si prizadevamo, da se čim več družimo, jim vsak dan nesemo malico in pomalicamo z njimi – za to skrbita po dva dežurna učenca. Ker smo zelo navezani drug na drugega, jih med glavnim odmorom večkrat obiščemo, da se malo skupaj igramo in poveselimo. Mislim, da smo osmošolci kar počaščeni, ker smo bili izbrani za ta projekt. Nekaj naših mnenj:

Nejc: »Tudi mi se od njih kaj naučimo. Zelo jih imamo radi in oni nas.«

Miha: »Kadar grem v prvi razred, pozabim na vse šolske skrbi.«

David: »Moj malček me včasih tako nasmeji, da umiram od smeha.«

Naja: »Dajemo jim nasvete in jim tako pomagamo iti skozi prvo šolsko leto.«

Jasmin: »Še več bi se lahko družili s prvošolčki, tudi pri pouku in na športnem dnevu.«

Naja Dolič, 8.b

KRALJ MATJAŽ POD GORO PECO

V soboto, 30. januarja 2016, smo v Mitneku pod Peco zopet gradili snežne gradove. Čeprav nam je letošnja muhasta zima nagajala in ni bila radodarna s snegom, ga je uspelo organizatorjem narediti dovolj za gradnjo odličnih snežnih skulptur. Letos smo sicer dvodnevni tabor skrajšali na en dan in tudi število skupin se je zmanjšalo iz pet na kasneje tri skupine. Ja, tudi zdravje nas je zapustilo v tistih dneh. Sodelovali so učenci Prve OŠ iz Slovenj Gradca in naše šole. Hkrati s podelitvijo nagrad za graditelje, smo podelili tudi nagrade za foto natečaj »Zimska pravljica«. In kot že prejšnje leto, so se nam na daljavo pridružili učenci iz slovenskih društev iz Subotice, Rume in Vršca pod mentorstvom Rut Zlobec, ki so gradili gradove iz vate. Preživeli smo lep dan, stkali nova prijateljstva in okrepili stara ter zopet obudili spomin na 'našega' kralja Matjaža.

Marija Rus,
koordinatorica za Unesco na OŠ Črna na Koroškem

RAZMIŠLJANJA ČETRTOŠOLCEV OB SREČANJU Z GOJENCI CUDV-JA

Mislím, da jim lahko pomagamo in smo prijazni do njih.

Matic

Ugotovil sem, da to niso slabi otroci. Nekateri so bili zelo prijazni do nas.

Marsel

Bilo mi je všeč, ko so nas obiskali. Včasih mi je bilo malo čudno.

Nejc

Meni je bilo zanimivo. Ugotovila sem, tudi če si drugačen od drugih, lahko počneš iste stvari. Najbolj sem uživala v plesu. Vse mi je bilo všeč.

Taja

Všeč mi je bilo, kako so se zabavali pri nas. Tudi če so drugačni, so zelo prijazni. Ko sva z Zalo vozili invalida po telovadnici, mi je bilo zelo lepo.

Jerneja

Mislím, da bi se dobro razumeli. Radi bi jim pomagala. Vemo, kaj nas povezuje: VSI SMO LJUDJE IN DOBRO SRCE JE LE ENO.

Klara

Ko so prišli gojenci k nam na obisk, so bili zelo prikupni. Mislím, da tako prijaznih in dobrosrčnih otrok ni nikjer na svetu.

Jana

Vesela sem, da sem se lahko srečala z gojenci iz CUDV-ja. Vsi so bili zelo prijazni do nas. Lepo smo jih pogostili.

Gabrijela

DVODNEVNI LUTKOVNI TABOR SMO PREŽIVELI V ŽERJAVU

Ogromno vaj, utrjevanje vlog, druženje, filmski večer, družabne igre, športne dejavnosti na prostem, kuhanje, tonske vaje, torta, polno smeha. Vse to se doživi na lutkovnem taboru.

Vesna Burjak, mentorica lutkovnega krožka

TEHNIŠKI DAN

V četrtek, 24. 3. 2016, je na naši šoli potekal tehniški dan za 8. razred. Obiskali so nas dijaki srednje tehniške šole Ravne na Koroškem. Vsi učenci, ki se zanimajo za to šolo, so imeli priložnost izvedeti vse iz prve roke. Razdeljeni smo bili v tri skupine, potekale so tri delavnice. V prvi delavnici smo spoznavali osnove tehnike in virtualno varili. V drugi delavnici smo delali z internetom in avtomobilčkom. V tretji delavnici pa smo sestavljali spletno aplikacijo. Te delavnice so nas naučile osnov tehnike in koga navdušile za vpis v tehniško srednjo šolo.

Naja Dolič, 8. b

ŠOLSKI PARLAMENT

V ponedeljek, 7. 3. 2016, je v šolski knjižnici potekal šolski parlament. Udeležili so se ga predstavniki 6.–9. razredov. Glavna tema so bile pasti interneta. Najprej so se 2. in 3. razredi predstavili s krajšo igro, nato pa smo si ogledali njihove plakate, ki so jih izdelali pri razredni uri. Nato je sledila analiza ankete, ki so jo izpolnjevali učenci naše šole. Govorili so o uporabi interneta in o tem, koliko časa preživijo na njem. Nekaj besed so izrekli tudi o drogah in o posledicah njihove uporabe. Velik del pogovora je nanesele na slabe strani interneta. Učenci so skozi pogovor povedali svoje izkušnje o tem. Glavni namen je bil, da učenci sodelujejo v pogovoru in z drugimi delijo svoje mnenje o različnih temah. Ob koncu ankete so se pogovarjali tudi o naši občini in kako bi lahko izboljšali razmere v njej. Pridružila se je tudi

županja in povedala svoje mnenje. Velik del učencev je menil, da bi morali v občini povečati število igral. Za zaključek so si ogledali kratek film o pasteh interneta. Govoril je o mlajšemu dečku, ki se je prek družbenih omrežij pogovarjal z moškim, ki je imel lažen profil. Glavni namen filma je bil, da učenci postanejo bolj izobraženi o delovanju interneta in o tem povedo tudi svojim prijateljem in sošolcem. To je bila le osnova te teme, 10. 3. 2016 pa je potekal regijski parlament, ki se ga je udeležilo tudi nekaj naših učencev.

Naja Dolič, Jera Kompan, 8. b

BILI SMO NA PODELITVI PRIZNANJ »ZDRAV DIH ZA NAVDIH«

V okviru projekta Zdrav dih za navdih smo prejeli bronasta in srebrna priznanja in se udeležili zaključne prireditve. Veliko novega smo se naučili, izmerili so nam pljučno kapaciteto, nivo kisika v krvi ter krvni pritisk.

Prejemniki bronastih priznanj so bili: ANJA VOLER, MANCA LESJAK, JANA RAZTOČNIK, JERNEJA PRANJIČ, NIKOLINA BURICA, NIKA VRAČKO, SARA MIKIČ, GAL POVSOD, MARUŠA STANE, ALJAŽ VAJDE, TINKARA MLINAR, ROMANA ZVIZDALO.

Prejemniki srebrnih priznanj: URŠKA KAMNIK, AJDA OSOJNIK, EVA VERŠNIK, TRINA DIMNIK, LIZA POLENIK, KLARA PIKO.

Poleg podelitve priznanj, zanimivih zdravstvenih delavnic in obiska ljubljanskega gradu z vzpenjačo smo si ogledali še film Zootropolis.

Vesna Burjak, mentorica projekta Zdrav dih za navdih

UNESCO PROJEKT »VEČERJA«

V ponedeljek, 7. marca 2016, smo na podružnični šoli Javorje imeli v okviru projekta Večerja pouk na malo drugačen način. Drugače je bilo že to, da smo se dobili popoldne. Najprej smo se z učenci pogovorili o pomenu zdrave prehrane, o tem, kako pomembno je, da se pri obrokih družina posede skupaj za mizo in preživijo ob hranjenju kvaliteten čas drug z drugim. Že ves teden prej smo govorili o privilegijih naših učencev, ki živijo na kmetijah, kjer jih, ko pridejo iz šole, pričaka topel dom, na mizi pa domače in toplo kosilo.

V okviru projekta Večerja smo k sebi na šolo povabili posameznike iz Kluba Korošcev Ljubljana, ki se še posebej zanimajo za kulinariko. Naš šestošolec Lenart jim je z učiteljico gospodinjstva za topel sprejem skuhal pravo koroško jed, ajdove žgance z ocvirki in belo kavo. Potem ko so se seznanili z jedjo iz njihovega otroštva, smo jim pripravili kulturni program, le-tega sta popestrila učenca Niko in Lenart, ki sta zelo doživeto povedala zgodbo iz Koroških bajž, ki jih je zbrala in zapisala Marta Repanšek. Gospa Marta nas je razveselila še s svojim obiskom. Povedala nam je zgodbo, povezano s štruklji, in nas ponesla daleč nazaj v preteklost ter nas z novo verzijo pesmi Če študent na rajžo gre resnično nasmejala. Gospa Marta Kumer nas je naučila skuhati še »kločeve nudlne«, z učiteljico Mojco, ki je bila oblečena v folklorna oblačila, pa smo se naučili rajati prave koroške plese. Na harmoniko nas je spremljal bivši učenec Urh, kuharica Darja je gostom za slovo pripravila še lectova srca s spominskim sporočilom.

Zadovoljni in veseli so se gostje odpravili nazaj v Ljubljano, z učenci pa smo prespali kar na šoli. Ker pa smo imeli bralno noč, smo tokrat izjemoma lahko bedeli pozno v noč.

Prilagam še odziv naših gostov, ki nas je iskreno razveselil.

Bojana Hudrap; pri projektu sta sodelovali še učiteljica Sabina Kovačič in učiteljica Mojca Kovač Piko

Draga Bojana in vse tvoje odlične velike in male pomočnice in pomočniki, na večer, ko smo člani Kluba Korošcev obiskali vašo šolo! Priznava se zahvaljujem za tvoje prijazno povabilo in več kot

prisrčno gostoljubnost. Z vami nam je bilo lepo in domače, kot da se že dolgo poznamo. Otroci so prijetni in očitno zelo nadarjeni ter imajo učitelje, ki to znajo izkoristiti. Velik kompliment, zelo si uspešna!! In srečni otroci, ki lahko živijo v takem okolju. Gospe, ki so pomagale (kuhanje, srčki, ples) so prav tako neverjetno simpatične in požrtvovalne. Veselila sem se tega izleta, a bilo je še mnogo lepše. Če boste peljali otroke kdaj v Ljubljano bom z veseljem pomagala. Jasno, tudi če boš ti v Ljubljani. Še enkrat se, v imenu cele naše skupine, prav lepo zahvaljujem.

Doroteja

OBISK ANJE ŠTEFAN OB ZAKLJUČKU BRALNE ZNAČKE

V torek, 24. maja 2016, je Anja Štefan obiskala osnovno šolo Črna na Koroškem ob zaključku bralne značke. Anja Štefan je pisateljica, pesnica, pripovedovalka in zbiralka ljudskega slovstva. Sprva je povedala, kako je začela pripovedovati zgodbe. Razložila je, da poslušanje pravljic ni le za otroke, ampak tudi za starejše. Zbrano in vživeto je pripovedovala slovensko oz. koroško različico pripovedke o smrti. S svojim umirjenim glasom nas je popeljala v svet pravljice. Nato pa je povedala še eno zgodbo, tokrat ruskega izvora. Za konec je prebrala še dve avtorski pesmici. Vsi, veliki in mali bralci, smo jo z zanimanjem poslušali.

Nuša Čofati, 9. a

NA EKSPERIMENTALNIH DELAVNICAH SMO OGROMNO EKSPERIMENTIRALI

1. Dokazali smo, da lahko balon na dveh mestih prebodemo in ne počí.

2. Zanimivo je bilo, da smo balon dali nad ogenj, vendar še vedno ni počil.

3. Balon smo se naučili napihnniti brez pihanja.

4. Naučili smo se pretočiti vodo po nitki.

5. Dokazali smo, da lahko tudi vžigalica pleše.

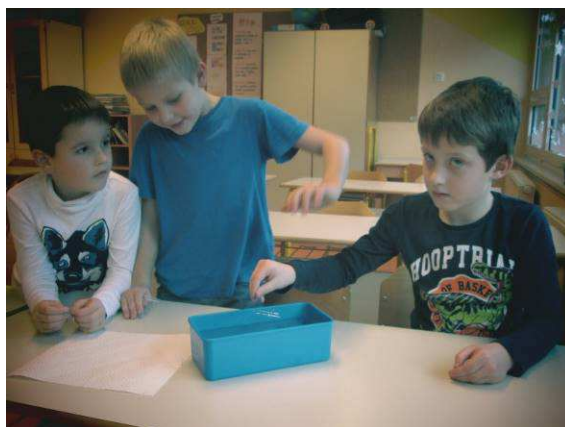
6. Spustili smo rakete, ki so poletele daleč v nebo.

7. Naučili smo se narediti svečo iz pomarančnega olupka.

8. Spoznali smo, da sponka lahko plava, lahko pa tudi potone.

9. Tudi speči vulkan znamo prebuditi.

... in še in še...

Vesna Burjak, učiteljica eksperimentalnih delavnic

Medsebojno smo brali starejši mlajšim in mlajši starejšim.

Drug drugemu smo posojali in podarjali knjige.

1. LOVSKI TABOR JEŽEVO

Učenci 9. razredov smo z razredničarkami in sorazredničarkami zadnje dni pouka preživali v naravi na 1. lovskem taboru, ki so ga organizirali lovci Lovskih družin Bistra, Koprivna in Pogorevc.

Dvodnevno druženje z lovci je bilo poučno, razgibano in zanimivo. Spoznavali smo različne oblike rogov divjadi, se preizkusili v streljanju, poslušali lovca oponaševalca jelenjega rukanja. Zvečer smo se odpravili na nočno opazovanje živali in imeli srečo, saj smo vse skupine videle kar nekaj gozdnih živali v njihovem naravnem okolju. Po prihodu z opazovanja smo si ob tabornem ognju sami pripravili večerjo – pečene hrenovke. Naslednje dopoldne nam je pripravil krajše predavanje o zgodovini lovstva v Sloveniji predsednik koroške lovske zveze gospod Leskovec.

Učenci in razredničarke 9. razredov

**FIT PLESNA PRIREDITEV
»PESMI IN PLESI LJUDSTEV SVETA«**

PROZA

TEŽKO PRIGARAN KRUH V KOPRIVNI

Koprivna je veliko hribovito naselje, stisnjeno med Olševo, Raduho in Peco. Ker je odročno, so si morali prebivalci pridelati vse, da so lahko preživeli. Zemlja je skopa in na strminah na nadmorski višini okoli 1000 metrov je bilo poljedelstvo še posebej zahtevno. Najtežje so pridelali dovolj žita.

Še pred šestdesetimi leti so kmetovali tudi s požigalništvom. Posekali so grmičevje, drevje in ga pustili na tleh. Na zgornjem robu so zažgali in požar nadzorovali. V jeseni so se lotili priprave zemlje. Na požganino so posejali žito in vse prekopali z motikami. Oranje ni bilo potrebno. Požar je za sabo pustil veliko rudninskih snovi, ki so bile potrebne za dobro rast žita. Ljudje so tako pridobljene površine imenovali »novne«.

Seme je vzkalilo in pričela rasti. Žetev se je začela konec poletja. To je bil velik dogodek. Ženske in moški so s srpi želi žito in ga povezali v snope. Otroci so le-te nosili in jih zlagali v kope. Ko se je tam žito posušilo, so ga moški na glavah znosili do hleva, kjer so žito s cepci omlatili. Zrnje so očistili plev in ga nato v mlinu na vodo zmleli v moko. Tako je gospodinja dobila dobro moko tudi za peko kruha.

Za mojo bico je bilo to opravilo, ki se ga je lotila še posebej skrbno. Pekla je ržen kruh. Zvečer je presejala moko, jo dala na toplo in nastavila kvas. Naložila je tudi drva v krušno peč. Zjutraj je vstala že pred peto uro in zakurila pripravljeno peč. Iz sestavin je v veliki skledi z ljubeznijo zamesila testo, ga v »slamci« vzhajala in v krušni peči spekla. Včasih, ko je bilo pri hiši dvajset ljudi, je bilo v peči tudi do dvanajst velikih hlebcev. Ko so drugi šele vstali, je bil kruh že pečen.

Moj oče pravi, da nikjer ni jedel tako dobrega kruha, kot ga je spekla moja babica. Tudi jaz bi rad jedel bicin koroški kruh, a ga je na žalost prenehala peči že pred mojim rojstvom. Sedaj mi slasten dolenjski kruh peče moja mama.

Miha Polanšek, 8. b

UTONIL JE

Otroci vemo, da je bilo življenje naših dedkov in babic nekoč drugačno, kot ga živimo danes. Večina je stradala in je bila zaradi trdega dela nesrečna, bogati pa so se prenajedali.

Moja babica je živela na manjši kmetiji, kjer je bilo sedem otrok. Bila je najstarejša, zato je veliko pomagala pri vzgoji mlajših in pri delu z živino. Večkrat mi je pripovedovala o najmlajšem bratu, ki je utonil.

Ker je bilo na kmetiji veliko krav, so tistega dne šle vse sestre v hlev na molžo. Trije bratje pa so bili v gozdu, kjer so z očetom napravljali steljo za živino. Njen najmlajši brat Anzi, star komaj tri leta, se je odpravil na kratek sprehod do vodnjaka. Ta zidan okrogli vodnjak je bil globok tri metre, čezenj pa je bila položena stara, preperela deska. Po njej se je Anzi splazil, saj je videl v vodi polno pupkov in žab. Živalice so ga pritegnile, zato se je stegoval za njimi. Na nesrečo se je deska pod njim zlomila in padel je v vodo. Ob padcu je od strahu in panike kričal ter mahal z rokami in nogami. To ga je izmučilo in ker ni znal plavati, je utonil. Ko so domači ugotovili, da bratca ni, so ga pričeli mrzlično iskati. Našla ga je njegova mama, ki ga je takoj potegnila na suho in mu poskušala pomagati, toda na žalost ga ni mogla rešiti. Moja prababica si je še dolgo očitala, da je njen sin utonil zaradi nje. Ko je to končno prebolela, ni hotela imeti več nobenega sina ali hčerke.

Jana Voglič, 8. a

BIL SEM MED BEGUNCI

Nahajam se na slovenski meji. Vidim bodečo žico. Še vedno imam upanje v boljši jutri, saj sem premagal že veliko ovir. Povedal vam bom svojo zgodbo.

Vse se je začelo pred nekaj tedni v mojem rojstnem kraju v Siriji. Vojna je trajala že nekaj časa. Reke in tla so bili krvavi. Zaradi neprestanega dežja se je to mešalo z blatom. Kri se je prelivala kot solze iz oči mater, ki so izgubile sina ali hčer. Moji bližnji so padali kot domine. Zelo rad imam svojo domovino. Res jo imam. A žal sem ugotovil, da mi zaradi te strašne vojne preostane le odhod. Že pred mano se je veliko ljudi odločilo zapustiti svoj rodni dom. Predvsem mlajši in družine. Mislim, da jih bo odšlo v tujino še na tisoče. Nekaj mojih prijateljev in dva brata so že v Nemčiji. S sestro sva se odločila enako kot oni.

Odšli smo v večji skupini. Vzela sva malo hrane, ki nama je še ostala, ter nekaj denarja, čeprav nisva vedela, ali nama bo sploh kaj pomagal. Denar ni vse. Zemljevid so imeli neki drugi ljudje. Ker je bila naš cilj Nemčija, sem vedel, da nas čaka dolga in naporna pot. Kljub bedi in žalosti je bilo v nas veliko upanje. Sprva je bila pokrajina, skozi katero smo se prebijali, zelo pusta zaradi opustošenja. Dlje ko smo hodili, več ljudi smo puščali za sabo. Dosti sotrpinov se je odločilo ustaviti takoj, ko so prišli izven vojnega območja. A cilj ostalih, mene in moje sestre, je bila sanjska Nemčija. Predvsem zaradi družine, a tudi zaradi lepše prihodnosti, ki se tam obeta.

Ljudje so nas povsod čudno gledali. Videli smo bodeče žice in v nekatere države nas zlepa niso spustili. Ljudje so se nas bali, saj izgledamo drugačni, nekaterim celo nevarni. Po več tednih naporne hoje smo končno prišli do dežele, obkrožene z ostro žico, do Slovenije. Sedaj se nek znanec pogovarja z vojsko v angleščini, saj slovensko seveda ne znamo. Povedal nam je, da bo nadaljevanje poti težko, saj je nekaj mej že zaprtih. A ponudil nam je tudi dom v tej zeleni deželi. Zelo smo mu hvaležni.

Tukaj se moja zgodba konča. Verjetno je takih pripovedi beguncev veliko. Še več je morda žalostnih zgodb. Sedaj lahko le srčno upam, da bom nekega dne še videl svoje brate.

Timotej Vidovič, 9. a

»Odločitev je bila pomembna, da moje življenje zaradi tega ne bo nič slabše, da bo nov svet prav tako svetel in lep.«

V Sloveniji je približno 170000 invalidov, v celotnem svetu pa 15 odstotkov celotne populacije. Tudi v Črni, kjer domuje CUDV, je veliko invalidov. Mnogi od njih se zelo radi ukvarjajo s športom. Nekateri samo občasno, drugi pa profesionalno, kot je glede na njihove zmožnosti možno. Tudi sama sem športnica in vem, da vsak vrhunski športnik, invalid ali ne, ve, koliko odrekanj in vložene energije je potrebno za uspeh, da športnik s posebnimi potrebami lahko pride do takšne telesne pripravljenosti, se prične z druženjem na ravni športnih društev in klubov. V njih smo mi razdeljeni po starosti, športniki invalidi pa so v skupinah glede na enake sposobnosti, kar se tiče mobilnosti, koordinacije, motorike in ravnotežja. Tekmujejo v treh kategorijah: gluhi in naglušni, športniki s posebnostmi v gibanju in športniki z mentalnim primanjkljajem. Vsi športniki imamo cilj priti do najvišjih tekmovalnih nivojev. Pri invalidih so to: para olimpijske igre, specialna olimpijada, deaflympics – igre gluhih in naglušnih.

V para olimpijskih igrah športnike razvrščajo v šest kategorij glede na telesne sposobnosti. To so: športniki z amputacijami, cerebralno paralizo, mentalnim primanjkljajem, okvaro vida, multiplo sklerozo in športniki na vozičkih. Vsi pa imajo enak slogan: **»Važno je sodelovati in ne zmagati.«**

Športniki CUDV-ja se z veseljem udeležujejo specialne olimpijade, za katero pravijo, da je način življenja oseb z motnjami v duševnem razvoju. Pomembno je ohranjanje psihofizičnih sposobnosti in vsesplošna socializacija. Tekmujejo na svetovnem, državnem in regijskem nivoju. Igre potekajo tako poleti kot tudi pozimi. Poletne zajemajo dvajset športnih panog, zimske pa pet. Letne so: atletika, konjeništvu, dvigovanje uteži, dvoransko balinanje, goalbal, jadrnanje, judo, kolesarstvo, košarka na vozičkih, lokostrelstvo, namizni tenis, nogomet s cebračno, plavanje, sedeča odbojka, strelstvo, veslanje, sabljanje na vozičkih in tenis na vozičkih. Pozimi tekmujejo v alpskem smučanju, teku na smučeh, hokeju na ledu, kegljanju na ledu in biatlonu. Prilagojena imajo pravila in dimenzije igrišč, kakor tudi pripomočke. Zelo zanimiv mi je slogan udeležencev specialne olimpijade, ki se glasi: **»Pustite me zmagati, če pa ne morem zmagati, naj bom pogumen v svojem poskusu.«**

Kot ostali športniki so tudi oni sposobni dosegati vrhunške rezultate na vseh področjih. To sem videla tudi sama, saj sem jim lansko leto kot perspektivna športnica Črne podeljevala medalje. Ganjena sem bila, ko sem gledala njihovo navdušenje in lesk v očeh, ko so stopali na oder. Naj doživijo takih trenutkov čim več.

Jera Kompan, 8. b

»Kjer je volja, je tudi pot«

Ob naši šoli je Center za usposabljanje delo in varstvo. V njem živijo, se učijo in delajo otroci in odrasli s posebnimi potrebami. V Centru jim nudijo izobraževanje, usposabljanje, zaposlitev, varstvo, vodenje, zdravstveno nego in oskrbo. Ker ima vsaka oseba določene potenciale, jih morajo prepoznati, aktivirati in vzpodbujati skozi vsa življenjska obdobja. Za vsakega uporabnika izdelajo poseben program na vseh področjih učenja in dela, da lahko napredujejo v znanju, spretnostnih in zaposlitvah.

Šport je v Centru zelo priljubljen in vanj so vključeni vsi, tudi tisti, ki so na invalidskih vozičkih. Posebej so ponosni, da imajo pravega športnega šampiona, ki ga tudi jaz poznam že vrsto let. Je moj prijatelj in zelo vesela sem, da lahko opišem njegovo športno kariero.

Karli je doma v Vuzenici, kjer je do svojega sedmega leta obiskoval vrtec, nato pa je prišel v Center. Kot otrok je bil zelo radoveden, ves čas v gibanju in že zelo zgodaj je pokazal zanimanje za športe, kot so tek, kolesarjenje in tek na smučeh. Najbolj se je našel v teku na smučeh, kjer je dosegel rezultate, ki so ga še dodatno motivirali k treningu.

Poleti se je ukvarjal s košarko, nogometom, plavanjem in tekom. Vse to je bilo podrejeno zdravemu življenju in treningu, ki bi mu pomagal k napredovanju in dokazovanju, da zmore ne samo kot ostali, ampak še več. S trenerji je imel izdelan urnik, ki je bil pred tekmovanji še posebej natrpan.

Vrhunec njegove športne kariere je bil odhod na svetovne zimske igre Specialne olimpijade v Kanado leta 1997, kjer je osvojil dve zlati odličji. Leta 2000 je sledila udeležba na evropskih igrah Specialne olimpijade na Nizozemskem, kjer je osvojil dve zlati in eno srebrno odličje. Leta 2005 in 2006 je pretekel Ljubljanski maraton, in sicer obakrat po 21 km. Leta 2009 se je v Železnikih udeležil državnega plavalnega mitinga Specialne olimpijade, kjer je dosegel 1. mesto na 50 m prsno. Sledile so letne državne igre Specialne olimpijade v Kopru leta 2010, kjer je prav tako v plavanju dosegel tri najvišja mesta. V letu 2011 je bil član ekipe, ki se je udeležila svetovnih letnih iger Specialne olimpijade v Atenah, od koder se je vrnil s srebrnim odličjem v plavanju. Zaradi predanosti športu in rezultatov, ki jih je na športni poti dosegel, je bil dvakrat izbran za športnika leta v CUDV.

Pred devetimi leti je začutil bolečino v desnem kolku. Zdravniki so mu povedali, da bo moral na operacijo, ker je kolk preveč poškodovan. Zavedal se je, da je to konec njegove športne kariere, vendar je kljub poškodbi šel na letne igre Specialne olimpijade v Atene.

Po prihodu z iger je nadaljeval s športom, kolikor mu je zdravstveno stanje dopuščalo. Veliko je pomagal pri pripravi drugih športnikov, prav tako pri izpeljavi različnih treningov.

Lani je uspešno prestal operacijo. Zamenjali so mu desni kolk, a zaradi tega se je moral odpovedati intenzivnim treningom.

Kljub vsem zdravstvenim oviram ostaja predan športu in danes redno plava, kolesari, hodi na sprehode in v službo. Aktiven je pri organiziranju različnih tekmovanj in pomaga športnemu pedagogu pri izpeljavi treningov in je navdih drugim športnikom v Centru. Lahko pa je navdih tudi vsem nam.

Naja Dolič, 8. b

SLOVENEK SEM, KER ...

- ... ker sem se rodil v Sloveniji,
- ... ker govorim slovenščino in rad govorim svoj materni jezik,
- ... ker znam slovensko himno – Prešernovo Zdravljico,
- ... ker spoštujem naravo v naši deželi in njene ljudi,
- ... ker poznam zgodovino Slovenije od Brižinskih spomenikov in kmečkih uporov do današnjih dni,
- ... ker me zanima položaj moje države in mi je mar za Slovenijo,
- ... ker poznam slovenski grb in zastavo,
- ... ker z veseljem praznujem slovenske praznike ter imam rad naše šege in navade,
- ... ker rad jem ajdove žgance,
- ... ker sem že bila na Triglavu, naši najvišji gori,
- ... imam rada svojo državo kljub krizi, ki jo pesti.
- In s ponosom povem, da sem Slovenec
- ... in sem vesel in ustvarjalen
- ... in nisem vzvišen nad drugimi narodi ter jih ne zaničujem.

Učenci 9. a

TRETJEŠOLCI SE PREDSTAVLJAJO ...

Španska vas

V španski šoli na poznajo Slovenije in njenih bližnjih držav. Ne znajo pisati, brati in reševati nalog. Nato pa še matematike. Ne vedo, kaj to pomeni. Ne znajo računati in ne vedo, kaj je računska operacija. Lepo obnašanje jim je španska vas. Dobro bi bilo, če bi znali telovaditi. Škoda je, da se ne bodo izobrazili za noben poklic. Nikoli ne bodo mogli prešteti, koliko denarja imajo. Vsi jih lahko prenašajo okrog, ker ne znajo brati.

Aleša Mrdavšič

Kako je kokoška kuhala čaj (obnova)

Kokoška se je zjutraj zbudila. Prekrasen dan se je obetal. Hotela si je prepleskati hišo. Pripravila si je vedro z barvo, čopič in lestev. Še prej pa se je odločila, da si bo skuhala čaj. Vendar pa ni imela vode. Brez vode pa si čaja ne more skuhati. Odločila se je, da si bo ogrnila jopico, ampak jopica je bila strgana. Kokoška si jo je hotela zašiti, pa ni našla šivanke. Šivanko je iskala med žlicami, med pošto in med škarjami. Ker pa je bilo zunaj že dovolj toplo, je kokoška šla obesit perilo. Obesila je hlače, majice in rjuhe. Ko pa je obešala perilo, je videla, da pri sosedu že raste fižol. Kokoška je hitro stekla v hišo, da bi namočila fižol in iz

kleti prinesla motiko. Ker pa ni imela vode, ni mogla namočiti fižola. Kokoška je hitro odšla v klet po vedro. Stekla je k potoku, da bi prinesla vodo. Kokoška je z vedrom hitro zajela vodo in stekla nazaj. Zdaj je kokoška lahko namočila fižol in si skuhala čaj. Ko je vse pospravila, se je ulegla v posteljo in zaspala.

Ela Vidovič

Miška si kuje srečo (nadaljevanje pravljice)

Nekega dne si je miška skovala srečo. Šla je h kovaču in ga prosila za majhen košček železa, da si sama skuje svojo srečo. Kovač ji je priskrbel orodje in miška je začela kovati. Zvečer je bila njena sreča končana. Odšla je domov spat. Naslednji dan je odšla na sprehod. Spomnila se je, da si je, ko je kovala srečo, zaželela sir. Pod rdečo vrtnico jo je vsak dan čakal kos sira. Zato se je odločila, da si bo tam zgradila hišico. Zdaj veš, da si je miška skovala okusno srečo.

Gaia Gorza

Skriti zaklad (opis poti)

Pot začni tako, da prečkaš most. Nato greš mimo ograde za koze. Nato vidiš dve poti. Pojdi naravnost. Tam stoji hišica. Zavij mimo sadnih dreves. Pojdi mimo čebelnjaka in tam vidiš drevo. Splezaj na drevo in tam je zaklad.

Klara Piko

Tek na stadionu

Po tretji šolski uri smo se odpravili na stadion. Tam smo se preoblekli v športno opremo. Nato smo se začeli ogrevati. Po končanem ogrevanju smo pričeli s tekom na 60 m. Čas je merila naša učiteljica s štoparico. Tek na 60 m je minil kar hitro in že smo začeli s tekom na 600 m. Bilo je zelo toplo, zato je bil tek na šeststo metrov kar naporen. Vseeno pa nas je učiteljica pohvalila, da smo dosegli dobre čase. Po končanem teku smo nekaj časa igrali nogomet. Potem smo se preoblekli in odšli nazaj proti šoli.

Dino Pušnik

Glili se izgubi (nadaljevanje pravljice)

Bilo je prav lepo jutro. Saj je bil Glilin koso dan. Za darilo je od očka Grilija in mame Gril dobila letečo žlico. Glili jo je takoj želela preizkusiti. A oče Gril je ravno takrat hotel povedati, kako deluje. A bil je prepozen. Glili je že odletela. Ampak ni znala krmariti in je odletela iz Kosovirije. Ko je pristala, ni vedela, kje je. Jokala je, ker je izgubila starše in to ravno na njen koso dan. Starša sta jo šla iskat, a zaman. Naslednji dan spet in tudi naslednji dan, a vse zaman. Glili ni bilo nikjer. Medtem pa je Glili hotela vzleteti z žlico, a ni šlo. Čez en dan sta starša klicala kosocijo. Kosocija je začela iskati in po šestih kosourah našla Glili. Pripeljali so jo domov z žlico vred. Vsi so bili tako veseli, da so praznovali. Preostanek življenja so živeli srečno do konca dni.

Tomaž Potočnik

Tekmovanje za čiste zobke

Celo leto smo učenci 3.a razreda hodili k zobozdravnici na preglede zob. Dobili smo roza tabletko. Ta tabletko je pokazala, ali imamo umazane ali čiste zobe. Na želiranju smo si najprej umili zobe. Potem smo dobili žele in smo si ga drgnili po zobeh. Doma smo si pridno umivali zobe. Zobe smo si želirali vsak mesec. Ko smo dobili nagrado, smo dobili priznanje, zobno ščetko in pasto in nastop Čukov v Ljubljani. Nastop bo v četrtek, 26. 5. 2016. Zelo smo veseli.

Liza Polenik

Papirnati zmaj (pripoved ob nizu slik)

Danes je lep sončen dan. Jaka se je odločil, da bo šel spuščat svojega papirnatega zmaja. Vzel ga je s police.

Luka je prišel k njemu. Na travnik sta šla spuščat papirnatega zmaja.

Čez nekaj časa so prišli otroci. Prišli so gledat, kako Jaka spušča papirnatega zmaja. Jaku se je zmaj zapletel na drevo. Bil je zelo žalosten. Očka mu je odpletel papirnatega zmaja z drevesa. Jaka je bil zelo vesel.

Ampak zmaj je bil raztrgan. Zato se je odločil, da bo naredil novega papirnatega zmaja.

Mija Rednak

Papirnati zmaj

Lenart se je odločil, da bo šel spuščat zmaja. Z njim se je odpravil prijatelj Gašper in ostali prijatelji. Zmaj pa jim je obtičal na drevesu. Lenartov oče jim je priskočil na pomoč. Ko so ga dobili dol, je bil zmaj uničen. Lenart se je domislili, da bo naredil novega zmaja, ki bo druge barve, bo bolje letel, bo iz kartona in se ne bo uničil. Vsi so bili srečni, ker so imeli novega zmaja.

Anže Hribernik

Nariši nov dan

Danes smo bili v kulturnem domu Črna na Koroškem. Ogledali smo si film z naslovom Nariši nov dan. V filmu nastopa kužek Jaka, ki išče strokovnjake za prosti čas, skrb za zdravje, znanje in za prijateljstvo. Tudi pesem smo se naučili. Med petjem smo ploskali. Prijateljstvo je, da se družiš, da si zaupamo in si nudimo pomoč. Pomembno je tudi znanje. Za znanje potrebujemo knjižnico, knjige in šolo. Za zdravje potrebujemo osebno higieno, gibanje in zdravo prehrano. V prostem času lahko športamo, se gibamo in igramo.

Neja Obretan

Moja šola

Ime mi je Lena. Pišem se Lupša. S starši živim v Črni na Koroškem. Obiskujem 3. razred Osnovne šole Črna na koroškem. Pouk poteka po različnih predmetih. Šola, ki jo obiskujem, je velika. Ima tudi dve športni igrišči in telovadnico.

Imam tudi sošolke in sošolce. Z njimi sem pri pouku od 8.00 do 11.30, včasih tudi dlje. Učimo se pisno seštevati, odštevati in učimo se o Sloveniji. V šoli smo oblečeni v različna oblačila.

Po pouku v ponedeljek hodim na nemščino, v četrtek pa na kuharski krožek.

Znamenitost naše šole je naš znak Črna na Koroškem. Zmagali smo tudi na tekmovanju za čiste zobke in zato odšli v Ljubljano in tam poslušali Čuke.

Lena Lupša

Moja šola

Jaz sem Aljaž Kunc. Živim na Pristavi. Hodim v osnovno šolo v Črni na Koroškem. Obiskujem 3.a razred. Pri pouku se učimo seštevati, brati, pisati, poslušati.

Šola, ki jo obiskujem, je velika. Ima veliko razredov in zelo veliko telovadnico. Je skrbno zavarovana. Učenci jo lahko zapustijo sami.

Imam zelo zabavne prijatelje. Pri pouku sem od 8.00 do 12.30. Oblečeni smo v različna oblačila.

Po pouku grem z varstvom na kosilo. Ko pridem s kosila, grem na šolske dejavnosti.

Aljaž Kunc

O deklici, ki je kar naprej rasla

S šolo smo si šli ogledat predstavi. Prva predstava je bila O deklici, ki je kar naprej rasla. Druga pa je bila Začarana Ančka. Jaz sem si izbrala prvo. Govorila je o deklici, ki je vsak dan, vsako noč, vsak mesec kar naprej rasla. In zato so ji bili čeveljčki premajhni. Mama ji je vedno kupovala nove, a potem je dobila mamine, stare pa je vrgla v koš. Tako je dobila čevlje, ki so ji bili prav.

Žana Janše

Skriti zaklad (opis poti)

Pot začnite pri sadovnjaku. Pojdite za šolo. Pojdite naravnost do vrtca. Zavijte levo. Potem greste naravnost. Poiščite most. Prišli ste do brega. Pojdite po stezi, ki vodi na travnik. Tam so tri table. Na tablah so kuščar, žaba in dojenček. Zaklad je tam, kjer je žaba.

Klara Mlinar

Palčiča (dramatizacija)

HROŠČICA 1 (zaničljivo): Saj nima več kot dve nogi!

HROŠČICA 2 (začudeno): Niti tipalk nima!

HROŠČICA 3 (zaničljivo): V pasu je vitka! Videti je kakor človek!

VSE HROŠČICE (nesramno): Grda je!

Matej Petrič

Moja šola

Sem Sandi Šepul. Živim v Črni na Koroškem. Obiskujem 3. a razred Osnovne šole Črna na Koroškem. Pouk poteka v slovenščini. Šola, ki jo obiskujem, je velika. Ima telovadnico in šolsko igrišče. S sošolci sem od 8.00 do 12.00. Učimo se brati, pisati, računati, množiti in deliti. Oblečeni smo, kakor hočemo. Po pouku grem domov. Moj materni jezik je slovenščina.

Sandi Šepul

Športni karton

Danes, 20. 4. 2016, smo odšli v telovadnico na testiranje. Rezultate smo vpisali v športni karton. Izmerili smo telesno višino, težo in kožno gubo nadlakti, dotikanje plošče z roko, skok v daljino z mesta, premagovanje ovir nazaj, dviganje trupa, predklon na klopi in vesa v zgibi.

Liza Brumen

Ljubezenska za dečke

Vame jih je bilo

kar deset:

ena Manca,

ena Maša,

ena Lavra,

ena Jerneja,

ena Petra,

ena Maja,

ena Polona,

ena Tina, ena Špela

in ena Tanja.

Jaz pa sem bil ves čas

le v eno Alenko.

Ah, kaj hočem:

Takšno je življenje!

Po vzoru pesnika B. A. Novaka spesnil Gašper Lesjak

Tekmovanje za čiste zobe

Zobozdravnica mi je večkrat rekla, da imam čiste zobe. V četrtek, 26. 5. 2016, gremo v Ljubljano, ker smo zmagali na tekmovanju za čiste zobe. Zelo se že veselim. Na avtobus gremo ob 6.30. Doma bomo okoli 15. ure.

Aljaž Žohar

Zdravstveno predavanje

Danes nas je obiskala Saša Horvat. Ogleдали smo si risanko, ki govori o človeku, ki se je preveč najedel. Naslov risanke je bi Zdravo živim. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se razgibavali. Lena, Dino, Elizabeta, Gašper in Ela so pred interaktivno tablo brali o petih prijateljih, ki se pogovarjajo o zdravi prehrani. Potem smo še narisali piramido zdrave prehrane in nezdrave prehrane.

Maša Vračko

Včeraj smo snemali oddajo Ribič Pepe

Včeraj, 2. 2. 2016, smo snemali oddajo Ribič Pepe v Mitneku v Podpeci. Na snemanju smo se dričkali in se zabavali na snegu. Prišel je kralj Matjaž in snemala sta nas dva snemalca. Naredili smo žive črke. Bili smo čisto mokri. Potem so nas snemali ples Srečo ujemi.

Lenart Lesjak

Snemanje oddaje Ribič Pepe

Včeraj smo snemali oddajo Ribič Pepe v Mitneku v Podpeci. Na snemanju smo se dričkali, s svojimi telesi smo v sneg napisali besedo SREČO UJEMI in smo plesali. Tudi kralj Matjaž je prišel na snemanje oddaje. Veliko smo govorili, ker so nas snemali. Na koncu oddaje so po nekatere prišli starši, nekateri pa so domov šli peš. Ta dan mi bo ostal v spominu.

Gašper Pumpas

Zdravstveno predavanje

Gospa Saša Horvat je predavala o zdravi prehrani. Povedala je, da je zdravje in prehranjevanje pomembno. Če ješ mastno, se ti zamašijo krvne žile. Če pa ješ presladko ali piješ zelo sladke pijače, dobiš sladkorno bolezen. Proti koncu šolske ure smo si ogledali film o gospodu, ki je zelo nezdravo živel. Dobil je srčni infarkt, to pomeni, da se ti ustavi srce. Razmigali smo roke. Zdravnica je vprašala, kdo je zajtrkoval. Skoraj vsi smo zajtrkovali. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo gledali film.

David Pečnik

Domišljija (nadaljevanje pravljice)

Nekoč so se ribe v kamne spremenile. Čez nekaj časa na obalo pride muca. Ko po nesreči brčne kamen, skoči ven ribica. Muca se je do sitega najedla. Ko hoče z obale, začne lebdeti, zato ker so kamnom zrastle krila.

Danijel Mičić

Petošolci so sodelovali na razpisu

OD IZVIRA DO IZLIVA

Moja zgodba se začne v Črni, kjer sem se rodila. Sedaj boste izvedeli vse o meni in o tem, kako trpim.

Ko sem se rodila, sem mislila, da sem najsrečnejša reka na svetu. A zaradi nekaterih se moje sanje niso uresničile.

Naj vam zdaj opišem svoje življenje. Nekaj časa zatem, ko sem se rodila, sem tekla naprej. Ustavila sem se pred cesto in začutila, da postajam od dima vedno bolj umazana. Komaj sem dihala in skoraj bi me kap, če ne bi hitro stekla naprej.

Po pločniku je hodil nek fant in jedel banano. Končal je, nato pa olupek vrgel vame. Zbolelo me je, še bolj pa v srcu. Tedaj sem že mislila, da so vsi ljudje takšni.

Tekla sem naprej do Pristave. Neka deklica je šla mimo mene s psom. Pes pa se je sredi poti pokakal vame. A deklica tega ni videla. Jaz bi skoraj umrla, a ker sem upala, da so nekateri ljudje prijaznejši, sem potrpehla in stekla naprej.

Srečala sem petošolce, ki so ravno imeli čistilno akcijo. Prišli so do mene, segli po odpadkih in jih vrgli v smeti. Takrat sem vedela, da moram še vedno zaupati v ljudi.

Tekla sem naprej in se izlila v jezero. V meni je še vedno preveč odpadkov in okoli mene še vedno preveč onesnaženega zraka.

Upam, da se bodo nekateri ljudje ob tej zgodbi spametovali.

Nikolina Burica, 5.a

Stara reka pripoveduje

Živijo! Ali veš, kako reka priteče v morje? Če ne veš, poslušaj mojo zgodbo.

Začelo se je, ko sem kot kapljica padla iz oblaka na kamnita tla. Med skalami sem pronicala do izvira.

Moja pot se začne čisto pod goro, tam sem začela teči. Tečem hitro po klancu navzdol, nato se moja pot umiri. Tečem po gozdu in poslušam ptičje petje, živali pijejo iz mene in mladiči se igrajo.

Kar naenkrat začnem hitro teči. Naenkrat ne vidim več poti naprej. Slap! Trdo bom padla. Ko začnem padati, me razprši na tisoče kapljic in počasi padam nazaj v reko.

Tu je pot spet počasna, spet potujem skozi gozd.

Nato se mi pogled razpre. Sem v dolini, kmetje črpajo vodo iz mene, pastirji napajajo živino. Opazujem otroke, kako se igrajo na bregu.

Tečem naprej skozi ozko dolino, nato se pokrajina razširi, prišla sem v veliko kotlino. Joj!

Ljudje tu ne ravnajo lepo z mano. Vame spuščajo umazano vodo iz odtokov, onesnažujejo me. Vsa umazana tečem med ulicami.

Prispem do velike naprave. Kaj je to? Pritečem vanjo. Juhu! Tukaj me bodo očistili. Ko pridem skozi, sem čista, a še vedno ne taka kot prej.

Spet stečem po pobočju navzdol. Odpira se mi čudovit pogled na morje. Stečem do slanega morja, ribe plavajo v meni, otroci se kopajo. Tukaj se moja pot konča.

Upam, da si užival v pripovedovanju, da si se kaj naučil. Prosim te, ne onesnažuj okolja, saj s tem uničuješ svet.

Vid Potočnik, 5.a

Po ceveh navzgor in navzdol

Dragi prijatelji! Danes vam bom povedala eno od prigod iz mojega otroštva.

Vse se je začelo nekega dne, ko je udarila strela in je pričelo deževati. Zdrsela sem iz oblaka, ker me je imel že polno glavo. Slišala sem, da naj bi padala samo deset sekund, a zdelo se je tako dolgo. Ko sem se končno dotaknila tal, sem se združila v lužo. Pogledala sem okoli in videla, da stojim sredi razmočene zemlje.

Tam sem čakala nekaj časa, nato pa sem začela pronicati v tla. Bilo je zabavno. Kot da bi šla skozi tunel. Kar naenkrat sem se ustavila in tunel se je končal. Prišla sem do neprepustne plasti.

Tam sem bila zelo dolgo časa in bilo je lepo. A nisem vedela, zakaj se vsake toliko časa pomaknem naprej. To sem ugotovila še prehitro. Čez kak teden sem se zelo hitro pomaknila naprej in posrkalo me je v nekakšno cev. Bilo me je strah in vse je smrdelo po rji.

Kar naenkrat sem prišla v nek prostor. Bil je vodni hram. A jaz tega takrat še nisem vedela in postalo me je še bolj strah. Nato me je začelo žgečkati in v vodnem hramu sem se malo prečistila.

Potem so me spustili po ceveh do hiš. Mame so me uporabljale za umivanje posode, očetje za pranje avtov, a edino kar me je motilo, so bili otroci. Ko so si umivali zobe, so me pustili teči in nato pipe sploh niso zaprli. Vsak vikend so se kopali namesto tuširali in ker se jim je pač zdelo zanimivo, so splakovali WC po nepotrebnem.

To je trajalo kar dolgo, dokler nisem vsa umazana stekla naprej po ceveh do čistilne naprave. Tam je bilo še najboljše. Prijetno me je žgečkalo, ko sem se čistila. Po čiščenju pa stekla v reko.

Del mene bo vedno umazan, del mene pa vedno čist. To pa le zato, ker otroci niso zapirali pip in so me trčili brez pomena. Raje sem umazana ter služim svojemu namenu, kot da sem čista in neuporabljena. Drugače je če ljudje nalašč mečejo odpadke vame. Večkrat sem umazana. Marsikdo vrže vrečke, steklenice, konzerve vame in to me res zelo žalosti.

Otroci v Afriki me sploh nimajo, vi pa pustite, da tečem v nedogled. Zato varčujte z mano, prosim. Mislim, da je čas, da se zamislite in zahvaljujem se vsem, ki se bodo.

Manca Čepin, 5.a

Voda

Voda, voda, kam hitiš?
Ti živim bitjem življenje podariš.

Na svetu še dovolj te je,
a nekateri ne cenijo te.

Zaradi naše malomarnosti
vse prevečkrat onesnažena si.

Zato vodo spoštuj
in nikoli je ne onesnažuj.

Če vode ne bilo bi,
umrli bi vsi.

Voda naša je kot kri,
kdor jo pije, dolgo živi.

Saj voda naša vir življenja je,
zato le cenimo te.

Nikolina Burica, 5.a

Jaz- voda

Jaz sem voda, tiha voda,
tam pod goro na površje prihitim,
se ob skale zaletavam,
potlej kakšen jez si naredim.

Najprej sem prav čista, bistra,
modra reka sred planin,
a ko stečem v dolino,
zaradi dežja, snage porjavim.

Tečem tam po gorskem svetu,
preko hribov, treh dolin,
a ko pridem v nižino,
se polenim, umirim.

Sredi mojega potovanja
kakšno rečico dobim,
a na koncu se v morje zlijem
in se v oceanu izgubim.

Matej Golob, 5.a

Moje potovanje

Od izvira v potoček sem se spremenila,
tekla in tekla čisto še čista.
Ko pa počasi sem se vozila,
levo in desno po hribu drvela.
Tam je onesnažena voda bila,
zato zelo nesrečna sem ostala.
Skozi odpadke komaj prilezla,
se srečno smejala,
ko končno bom spoznala,
kako je biti čista reka.

Komaj že čakam,
da zlila se bom v morje,
kjer so živali in lepo obzorje.
Upala sem na srečno pot,
ampak vse to čisto zaman.
Po morju pa ladje so vozile,
ena se je prevrnila in nafto razlila.
Nesrečna za vedno sem ostala,
čista nikoli čista se jokala.

Iris Srebre, 5.a

KRALJ MATJAŽ

Vse v stremenih stoji, vse v sedlu sedi-
junak je pogumen, se začne bojevati.

Kralj to vojno močno nasprotuje,
kraljica Alenka pa obupuje.

"Vemo zdaj vsi, kako bo to šlo,"
fantič si upa reči kar tako.

Vendar se bitka slabo konča,
ne le za enega, temveč za oba.

Kralju vse se sprevrže v bes,
temu pa v jami sledi cel potres.

Fant je poražen, ker je goljufal,
kralj pa se srečen je v prestol pognal.

Živeti je res lepo,
če pravica svetu vlada, ne zlo.

Johana Lesjak, 6.a

RIMLJAN

V starem Rimu je živel Rimljan Floki,
ki je imel »dve levi roki«.

Bil je zaljubljen v neko Rimljanko bolj na daljavo
in to tako, da je »slišal rasti travo«.

Ker pa ni imel »čistih rok«
(saj je izvedel velik in nevaren rop),
je moral »iti pod roko pravice«
ker je ukradel tri ptice.

Ko pa je enkrat srečal mladenko,
jo je »prosil za roko«
in jo peljal na slastno pečenko.

Ko je privolila, sta se takoj poročila;
njunega otroka sta strašno »na rokah nosila«.

Imela sta sina dva
in tako se naša zgodba konča.

Lenart Jonke Grabner, 6. razred, POŠ Javorje

POSMEHOVANJE

Če se nekomu posmehuješ, vedno to obžaluješ.
Ko se nekomu smejiš, to vedno nazaj dobiš.
Če si majhen in neumen, drugič bodi bolj pogumen.
Če si prijazen in mehak, to vedel bo prav vsak.
Kakšen si od znotraj, vidi se ti po prijaznosti.
Če nisi močan in krepak, to bo vedel prav vsak.
Nepoštenost in lenoba sta največja tvoja tegoba.

Liza Vesničar, 6.a

LJUBEZEN

Ljubezen živi
z naklonjenostjo dveh ljudi.
V srcu dolgo bedi,
dokler je iz neznanih razlogov več ni.

Ljubezen ne more živeti
tako, da miruje.
Najmanj, kar mora početi
je to, da načrt za skupno življenje kuje.

Ljubezen je najlepša,
ko veselje razsipa na vse strani.
Življenje nam polepša,
se vedno veseli.

(Naja Dolič, 8.b)

VESELJE

Pomlad pobrala je ves sneg,
sonce obsvetilo je južni breg.
Sneg obstal je na vrhu gore,
tja posvetilo ni prelepo sonce.

To ni prelepo sonce,
prav tako ne v pomladi gore,
to ni grdo zbadanje,
to je presrečno veselje.

(Nejc Obretan, 8.b)

DOM

Ko hitim po poti,
na dom se mi misel utrne,
na ograjo se naslonim,
da se malo spočijem.

Oj, rodni dom,
od rojstva me spremljaš,
si moje zavetje,
si moj navdih.
Starši pa so kot ograja,
ki mi je na poti življenja opora.

(Gal Povsod, 8.b)

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je slepa ulica,
saj včasih zaideš,
ne znajdeš se v temi,
a pravo prijateljstvo nikoli ne zbledi.

Včasih se zgodi,
da ravnovesje prijateljstva popusti,
prijateljstvo med nama
se v rahel vetrič spremeni.

Karin Kozlar, 8. a

Prijateljstvo ti pomeni vse,
od Lune, Marsa in še dlje.
Ko žalost ti pred očmi stoji,
takrat prijatelj pomaga ti.

Ko naprej poti več ni,
prijatelj ti odžene skrbi.
Brez prijatelja si sam,
saj pogrešaš prejšnji stan.

Ko prijatelj ob tebi stoji,
nič slabega se ti ne zgodi,
samo sreča in veselje
te spremljata vse življenje.

Jana Voglič, 8. a

Sreča, radost, zaupanje in veselje,
vse to so stvari,
v katere te prijateljstvo popelje
in zaradi njih svet lepši se zdi.

Če bi na svetu bili sami,
ne bi nikoli prav zaživali,
zato prijatelji so z nami,
ki bomo jih vselej imeli.

Nika Kos, 8. a

Prijateljstvo je najlepši dar,
zato ne pozabi ga nikdar.
Kaj bi bilo, če prijateljev ne bi bilo?
Kdo bi ti pomagal,
če bi omagal?
Zato svet razišči
in si prijatelje poišči. *Sara Srebre, 8. a*

Prijateljstvo je nekaj lepega,
lahko pa je tudi nekaj zadetega.
Prijatelju lahko vse razodeneš
ali pa ga prizadeneš.

Sedaj je čas, da se ustaviš
in tudi mene kdaj pozdraviš.
Prijateljstvo je lahko življenje,
včasih pa je za koga trpljenje.

Martin Vrabič, 8. a

Prijateljstvo in ljubezen sta najmočnejši stvari na svetu,
a ne samo na tem planetu.
Vse to se začne z mladimi nogami,
čeprav še ne vemo, kaj se dogaja z nami.
Prijatelji so pravi in nepravi,
ljubezen te lahko hitro ustavi.
Iz prijateljstva lahko splete ljubezen se velika,
a kaj ko starša vedno proti vama govorita.

Klara Vrabič, 8. a

AKROSTIHI

Ko dan se mi slabo začne
Ali v slabo voljo kdo spravi me,
Ti si z mano, ti se mi nasmejiš,
Jeza hitro odfrči, se skupaj nasmejiva
Ali pa zapojeva in pozabiva.

Frendica moja boš vedno ostala, čeprav po
Evropi celi te bom iskala,
Rešila me boš vseh skrbi,
Kjerkoli bom jaz ali ti.

Nuša Čofati, 9. a

Najboljša prijateljica mi je ona,
U, včasih prava je tečnoba.
Šaljiva na vse pretege,
A včasih prava je lenoba.
Če skregava se kdaj,
Obe sva trmasti kot le kaj.
Fora je v tem, da se radi imava,
A fora je v tem, da se ne dava.
Ta oseba veliko pomeni mi,
In zato proč pojdi ti.

Katja Ferk, 9. a

Sošolec

To je najboljša oseba, kar jih poznam
In z njim se ne družim zaman.
Moj prijatelj in zaupnik je,
Oh, kaj brez njega delal bi le?
Tako je za akcijo in žur,
Enkrat plesala sva do jutranjih ur.
Je res moj junak in včasih tudi bedak.

Vid Slatinek, 9. a

Moj oče mi v težavah pomaga
in ob vseh zmagah pohvale nalaga.
On rad vsem ljudem pomaga,
ko je treba, težke ovire premaga.
Je bil včasih dober nogometaš,
bil je odličen prvoligaš.
On težko gara v službi,
v prostem času pa rad je v družbi.
Če pa ga kdo razjezi,
se on tudi razbesni.
E, a na koncu bi lahko dejali,
da ga imamo vsi bližnji radi.

Timotej Vidovič, 9. a

TIHA GORA PECA

Tiha gora Peca, ti nas gledaš kljub starosti,
ko smo polni radosti ali žalosti,
nas opazuješ že od daleč,
ves dan in vse noči.

In tiha gora Peca, le kaj si misliš o nas,
ko mi že kar lep čas
onesnažujemo reke in naravo,
se morda držiš za glavo?

In tiha gora Peca, še dolga leta nas boš opazovala,
še milijone let boš stala,
še veliko generacij videla,
morda boš od razočaranosti tudi ti zaspala.

Timotej Vidovič, 9. a

In še nekaj angleških ...

WAR

War is like a sickness,
It spreads throughout the wicked
Innocent lives are lost
Soldiers suffer like on the cross.

And even if I wanted to,
I have no power to stop it.
War doesn't stop for anyone,
Except for the people who started it.

I can only hope and pray,
We'll live to see another day.

Lia Molari, 9. b

ABOUT THE REFUGEES

I watch them as they wander,
I watch them as they go
And run away
from their loved home.

I see small children,
Their mothers are praying,
But poor little children
Keep on playing.

They think they just travel,
But it's more serious,
Their lives are shattering
We're all just delirious.

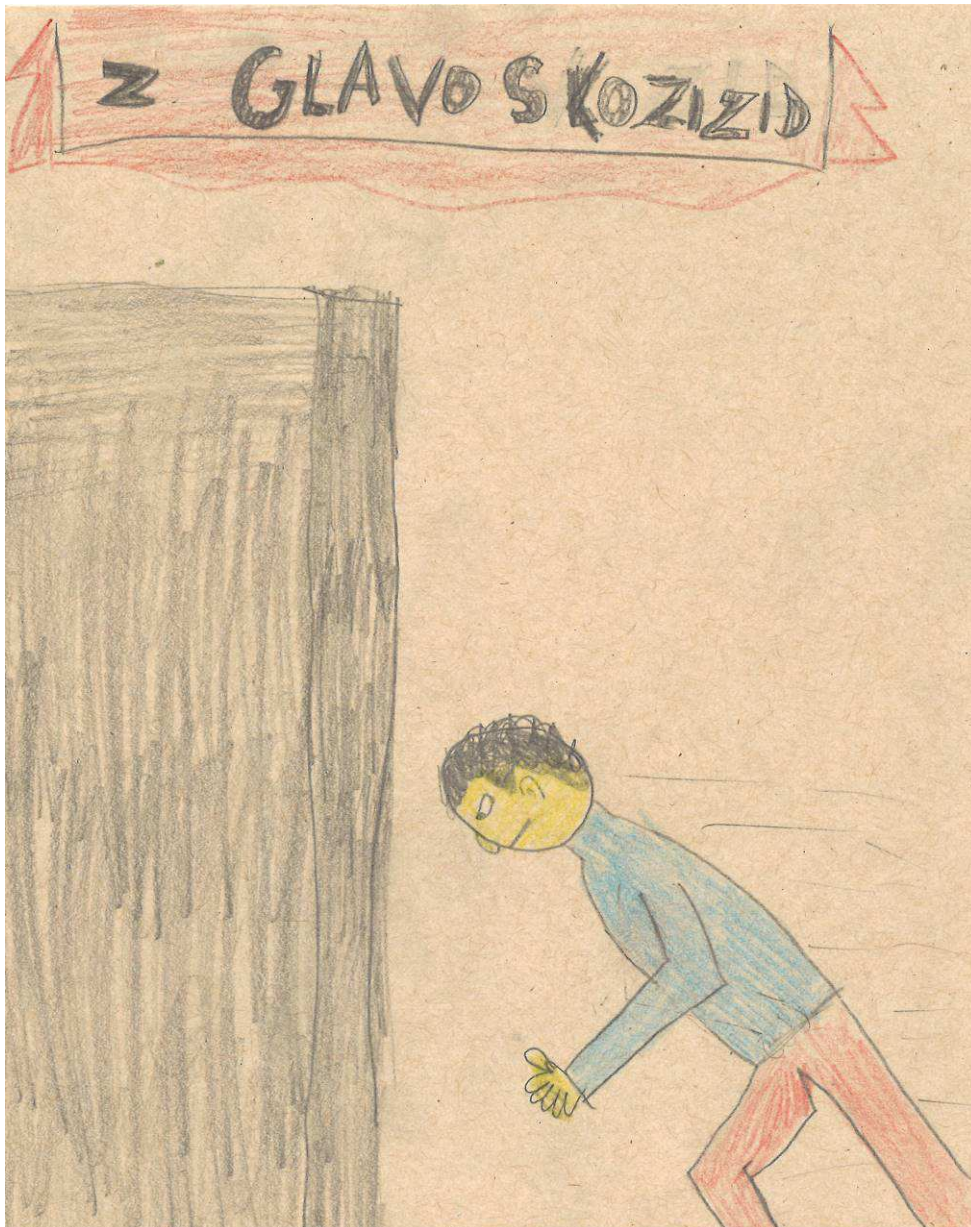
Run, run, I hear them scream,
We watch their suffering
We watch their dreaming.

Sara Podlesnik, 9. B

RACISM

Say NO to racism.
We are people.
We all have a heart.
We all breathe.
We must love all kinds of people,
No matter how do they look like.
Are you black, yellow or white?
We are just people,
So we must love all of us,
Don't be the racist.

Damir Čukić, 9. B

STEZICE

e-šolsko glasilo

Osnovna šola Črna na Koroškem

Uredniški odbor: Nuša Čofati, Naja Dolič, Tinkara Mlinar, Jera Kompan

Mentorica: Irena Greiner

Šolsko leto: 2015/2016